

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

HOST

ZLATÁ GRAI: KNIHA PRVNÍ

ZLATÁ GRAI

Kdo sáhne po této knize, přidá se k divoženkám. Do světa intrik, bojů a krve.

•• Tereza Kadečková, autorka románu *Ve větvích Yggdrasilu* ••

© Kristina M. Waagnerová, 2024
Cover illustration © Petr Štich, 2024
Map © Adéla Stopka, 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2448-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-2449-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2450-1 (MobiPocket)

Věnováno všem,
kteří se o svůj život a své místo
v něm dokázali porvat

PROLOG

♦♦♦

NEVĚSTA

Ignis zakopla o spadlý kmen a zabořila se až po kolena do rozbředlého sněhu smíšeného s páchnoucím bahnem.

Sprostě zaklela. Její urozená výchova vzala během posledních pěti let těžce za své. Tělo měla zbrocené potem, ruce i nohy rozdrásané, vlasy zcuchané a na levé straně vytrhané, jak se škrábala trnitým srázem a zapletla se do další z Tereborových pastí. Ucítila teplo, jak jí po vnitřní straně stehen stekla stružka jasné krve. Kdesi daleko za ní se ozvalo zahřmění.

S námahou se brodila mokřinou, pomáhala si přitahováním za čnějící kořeny stromů, dokud pod chodidly neucítila pevnější půdu. *Zatracená zima. Kreténský bláto!* Vyškrábala se nahoru a svalila se na záda.

Chvíli jen ležela a oddychovala. Sněžení pozvolna přecházelo v mrazivý déšť. Sníh jí nezábl, přestože na ní tenká košilka držela posledními nitkami a střevice ztratila někde na začátku cesty. Její rod byl však proti chladu i teplu imunní. A zejména této noci, kdy staré energie rozechvívaly zemi a zněly vzduchem v disonantních chorálech.

Ignis se zvedla, ohlédla se a pár vteřin jen poslouchala. Pak se znovu rozběhla.

Sníh jí křupal pod bosými chodidly a dech hvízdal v průduškách. Nedokázala se zbavit nutkání neustále se ohlížet. Jak daleko dokáže utéct? Míli? Dvě? V mysli jí vyvstával obraz démonického knížete narovnávajícího se do plné výše, magie vzduchu tančící v jeho krutých zracích a obrněných dračích vojáků dusajících v jejích krvavých šlépějích.

Zakopla o kořen, ale hned se zase zvedla a běžela dál. *Má moje děti*, problesklo jí hlavou zoufale.

Ale jiný, kovový hlas jí odpověděl: *A tvoji hanbu. Pokračuj!*

Přidala, přestože jí srdce bušilo jako o závod, každý nádech bolel, po těle stékal pot a před očima blikaly mžitky. *Vejsce... Galarronne...*

Za jejími zády se ozvalo dunění.

Pochopila, že v tomto okamžiku je jejímu útěku konec. Klidně se mohla zastavit na místě a počkat, než ji dostihne. Šel po její stopě s větší jistotou než ohař za raněnou laní. Krev, která ji v nepravidelných intervalech s křečovitou bolestí v podbřišku opouštěla, jen umocňovala pach, který dokázal poznat mezi tisíci, jak ji kolikrát upozorňoval. Už ji nehnal vpřed ani strach z něho samého či z jeho trestu, ani naděje v únik. Jen čirá touha užít si poslední okamžiky svobody a částečně i zlomyslná chuť ukázat mu, jak daleko se dokázala dostat. Tak rád se chlubil tím, že mu nikdy žádná z jeho nevěst neunikla dál než ke břehům lávového jezera, jež obtékalo jeho sídlo. S oblibou pak donutil uprchlice do magmatu vstoupit. Zmrzačené nevěsty nejenže podruhé neutekly, ale pohled na jejich na kost spálené pahýly zastrašil i ty nejvzpornější.

Avšak ona se ohně bát nemusela. Terebor to nemohl vědět. Vlastně vůbec netušil, koho ukořistil, koho pět let držel ve svých odporých spárech, s kým se pářil v obou svých podobách a komu vyzradil informace, k nimž se její předci snažili dostat několik staletí!

Dívka vzhlédla k tmavnoucímu nebi, zhluboka se nadechla a vydechla. A pak se znovu rozběhla. Denní hvězdy Maintré se kutálely k západu následované slabým zimním sluncem, zatímco východ zbarvila temná růž nočních hvězd Chribdy. Čas lovu sarrei, krvožroutů. Nastupujícím šerem se během několika chvil rozezní jejich hladové vytí a běda smrtelníkovi, který jim zkříží cestu!

Vyběhla z lesa na louku zalitou stříbrným svitem. Bořila se do sněhu, který jí křupal pod bosými chodidly. Brodila se dál bez zastávky, s očima upřenými do dálky, a bezděčně se usmála, když jí na rozpálené tváře dopadly vločky. Ihned roztály a stekly jí po obličeji jako sladké slzy. Na tmavnoucí nebi vzplanula první rudá hvězda. Za ní následovaly další a propůjčily dosud stříbrolílému kraji výhrůžný šarlatový nádech. Slunce zapadlo.

Vzápětí drcla do štíhlého válečníka v černém šupinatém brnění, s teplým pláštěm podšitým tmavou kožešinou. Musel se zhmotnit

přímo před ní s prvním paprskem vycházejících nočních hvězd. Tiše vykřikla. Válečnickova bledá ústa se roztáhla v nehezkém, hladovém úsměvu a odhalila ostré bílé zuby. Pevně ji sevřel v drápech dřív, než stačila ucuknout. Koutkem oka zahlédla obrysy dalších sarrei, kteří se objevovali s příchodem noci.

Ignis zoufale vydechla. *Ne! Ne...* vířilo jí myslí v nastupující panice. Unikla Tereborovi a teď vpadne do náručí sarreiským Lovcům. Za svého svobodného života je potkala sotva desetkrát a ani jednou ji nespátřili, natož aby se jí dotkli. A dnes — zrovna dnes! — do nich *doslova* vrazí.

„Kampak tak spěcháme?“ vycenil zuby sarrei, který ji držel. Přiblížil chřípí k její šíji a okatě nasál její vůni. „Ten sirnej smrad, co z tebe táhne, by jednoho úplně zmejilil... Ty nejseš jen nějaká obyčejná lidská opice, že jo, panenko? Tak zahřátá, tak svěží, přitom sama samotinká uprostřed sněhový pláně...“

Dívka se pokusila z krvežroutova pevného stisku vykroutit, ale jeho paže byly jako svěrák. Z jeho dechu cítila mršinu. Podvědomě odvracela tvář od Lovcova krutého obličejce, přesto ucítila, jak se špičkou jazyka dotkl její čelisti a olízl jí zpocenou kůži.

Pak se mu rozšířily nozdry, sklonil oči k jejím zkrvaveným stehům a zatvářil se jinak. *Hladově*. Ignis zaťala zuby a zadržela dech.

Vtom zavibroval vzduch, ozvalo se zašustění perutí a na zem se snesli čtyři okřídlení, bíle zářící bojovníci ve stříbrných plátových zbrojích. Ležérně a vyzývavě nastoupili proti sarreiským Lovcům. Andělští válečníci byli stejně jako sarrei oděni velmi teple. V rukou drželi alabastrové meče, štíty a jeden válečné kladivo. Právě ten s kladivem vystoupil kupředu a jasným hlasem zvolal: „Ha, ty nechutný červe, zalezls hluboko, ale mně se neschováš!“

„Kdo se schovává, ty kriple jeden!“ zavřískl sarrei a zaťal při tom Ignis drápy do kůže tak vztekle, až sykla bolestí. „Čekám na ten tvůj alabastrovej ksicht už pěknějch pár tejdnu! Máme spolu nevyřízený účty. Za ten poslední tanec mi zaplatíš tvrdou měnou, ty jorreiskej šmejde!“

Stříbrný rytíř se narovnal v celé své impozantní výšce a pohrdlivě se usklíbl: „Špinit vznešenou zbraň tvými tělními tekutinami je skoro urážlivé. Ale i tak ti vyhovím — ve jménu Jorr'Saage a všech velkých andělů!“

„Poneseš si domů střeva ve džberu, Siliriathe, jestli se odvážíš s mým pánem zkřížit zbraň,“ zasyčel další sarrei, který se objevil po boku prvního tak lehce a tiše, že jistě popolétl.

Tři jorrei, kteří dosud stáli v pozadí, výhrůžně nakročili kupředu a po jejich zbraních přeběhl krvavě rudý záblesk.

Ten, kterého nazývali Siliriatem, zvedl ruku. „Dál ani krok, pánové, tenhle slizký parazit patří mně! Tak co, Raytháre, troufneš si na poctivý duel bez té své zubaté sebranky?“

Sarreiský velitel vztekle zasyčel a prudce odstrčil svou kořist do spárů druhovi.

Zatímco si jorreiský a sarreiský velitel vyměňovali nadávky, dunění se přiblížilo. Ignis cítila, jak se jí země chvěje pod nohama. Pohlédla vzhůru k nebi. Oboje hvězdy, stříbrné i šarlatové, překryl temný stín. Terebor už byl blízko, strašně blízko...

Neutíšitelně se roztrásla. Nedokázala to potlačit. Její oči se setkaly se zrakem mladého jorreiského rytíře, který stál nejvíc v pozadí. Měl jemné, nelidsky krásné rysy, stříbrobílé vlasy spletené do copu, který mu končil pod lopatkami. Nechránilo ho žádné brnění, jen dlouhý blankytně modrý plášť lemovaný bílou kožešinou. V očích se mu třpytily denní hvězdy a na bledé kůži tančily stříbrné ornamenty. Tedy jorreiský *čaroděj*. Vzápětí ucítila cosi jako ostré bodnutí do čela a jeho ornamenty krátce zahořely.

Nenáviděla mentální magii. Přestože se jí nechtělo s jorreiským čarodějem zápasit, automaticky obrnila svou mysl proti násilnému vpádu. Jorrei byl buď extrémně rychlý, nebo silný — možná obojí —, protože její obranu překonal. Překvapením se mu rozšířily zorničky.

„Můj pane...“ promluvil tiše směrem ke stříbrnému rytíři. Jeho hlas byl podivně hladký, sametový a hluboký.

„Teď ne, Azraeli!“

„Ta dívka...“

Rytíř s nechutí odtrhl zrak od sarreiského protivníka, sklonil válečné kladivo k zemi a poprvé se na Ignis vůbec podíval. Uviděl hubenou, špinavou, podrápanou, na pohled sotva dospělou dívku, stojící v kaluži roztátého sněhu.

„Azraeli...“ napomenul ho podrážděně, ale mladý čaroděj beze slova zdvihl zaťatou pěst, přimhouřil oči a pomalu roztáhl prsty. Ignis zalil bělavý svit. Stříbrné hvězdy zapraskaly a jejich světlo na okamžik zastínilo hvězdy sarreiské.

Stříbrný rytíř, a tentokrát i všichni ostatní, se na děvče zadívali pořádně. Ne očima smrtelníků, ale hvězdonošů. Sarrei, který ji držel, uvolnil stisk a nevěřícně ustoupil. Všichni se dívali na jemné zlaté linky, které skrz vrstvu bahna prosvítaly na její kůži.

„Kdo jsi...“ vydechl rytíř Siliriath a dodal: „Paní?“

Ignis zaletěla očima k zasněženým vrcholům stromů. Těžko říct, jestli to temné mručení slyšela nebo vnímala jiným smyslem, ale každopádně sílilo.

„Mé jméno zní Arianné Ignis a patřím mezi přední válečnice Ducha viatáru *Galaronne*,“ pronesla procítěně Ignis, s důrazem na jméno své vládkyně. „Jsem na útěku před větrným běsem Tereborem Hromokrálem, který mne pět let věznil ve svém doupěti. Zastanete-li se mne, získáte si můj vděk a mé služby. Obojí má vysokou hodnotu. Až naberu ztracené síly, dokážu vám, že jste nechybili!“

„Je to *dračí nevěsta*, můj pane,“ vzkřikl varovně další z jorreiských rytířů. „Ruce od ní pryč!“

„Dračí nevěsta,“ opakovali sarrei a i v jejich obličejích znalých všeho možného násilí se zračil strach.

Zvedl se poryv větru. Zdálo se, že hvězdy pohasly, denní i noční. Ignis ucítila teplo a známý sirný pach. Zašustily šupiny a z nebe se snesl *on*.

Sklonila hlavu a poraženě zavřela oči. Srdce jí pokleslo a hrud' zalil páchnoucí dehet. Poslední jiskra naděje v ní definitivně pohasla.

Sarrei i jorrei se prudce otočili a několik z nich vykřiklo. Nehledě na své odvěké antipatie stanuli na okamžik bok po boku proti perleťovému, energií jiskřícímu drakovi, který na ně upíral planoucí zraky a pomalu skládal kožnatá křídla k ostnatému tělu. Z jeho hřbetu sklouzlo pět ozbrojenců. Nato se drak plynule, jako jediným výdechem, proměnil.

Zástupci obou hvězdných ras stáli ještě pořád jako zkamenělí a vysoký, urostlý dračí kníže v dlouhém modrém stříbrně vyšitém kabátě k nim vykročil. I ve své lidské podobě měla jeho tvář poněkud ještěří rysy a dravý úsměv. Jeho kůži tvořily jemné šupinky, kolem úzkých očí složené v pravidelné vějířky vrásek, které se ještě prohloubily, když se usmál.

Usmíval se často.

Smál se, když před jeho očima opékali vetřelce a hledače trofejí. Smál se, když se před ním jeho služebníci kroutili ve smrtelné hrůze, dopustili-li se sebehloupejšího prohřešku. A smál se, když před svými nevěstami trhal na kusy jejich neplodné družky.

V posledních letech si pěstoval dlouhé tmavě mahagonové kadeře, knír a bradku, jako památku na jednoho obzvlášť dotěrného drakobijce, samozřejmě neúspěšného.

Terebor se na hvězdoneše ani nepodíval, jako by pro něj byli vzduch. Upíral oči jen na Ignis a usmíval se. Věděla, co to znamená. Proto se naposledy, když jí beze slova podal ruku, otočila k vůdci jorreiských rytířů a trpce řekla: „Zdá se, že váš kodex platí jen pro vás samé, vznešený pane. Jednou budeš hořce litovat, že jsi dnes zaváhal.“

„Odpusť, paní,“ odvětil rytíř na oko hrdě, ale ve skutečnosti se špatně skrývaným zahanbením. „Jsou však hranice, které stříbrný lid nepřekračuje.“

Denní hvězdy pohasly a rytíři se vytratili v bělavém zatřpytění. Krvavé noční hvězdy se ujaly své vlády, ale i sarrei, jindy tak drzí, se nyní začali nenápadně stahovat z pole.

V Ignis se mísila hořkost a zloba.



Patřila mezi poslední přímé potomky Nebeské Galaronne. Přestože byla urozeného původu, absolvovala celou graiskou výchovu jako řadová akolytka. Po několika letech ji ukončila předepsanými rituály a poté stanula před radou mistrů, aby určili, jakým směrem bude její výcvik pokračovat — zda se stane bojovnicí, či kouzelnicí. Měla dobré předpoklady k obojímu, ale nakonec bylo rozhodnuto, že v Galaronnině družině zaujme místo čarodějky.

Prošla další mnohaletou průpravou, a právě za noci Dakshá, kdy plnou silou planou všechny čarozdroje a démoni svobodně řvou po celé zemi, měla dokončit obřad dospělosti. Sešli se všichni žijící mistři a probudili energii zakázaného živlu, viatáru. Prokázala, že se na něj dokáže napojit a čerpat z něj, a na kůži se jí zrovna roztančily zlaté ornamenty, když vtom se nad jejich hlavami objevil temný stín. Zdvihl se nepřírozený víchř, z nebe se spustil stříbromodrý drak a unesl dospívající čarodějkou přímo zprostřed kruhu.

Po cestě omdlela.

Probudila se uprostřed honosné sloupové síně. Podél stěn se tyčilo na třicet rytířů v měděných šupinatých zbrojích. Dračí kníže seděl na křišťálovém trůně a s dravým úsměvem pozoroval, jak se zvedá z naleštěné podlahy.

Tehdy absolutně netušila, proti komu stojí, a její reakce byla blesková a intuitivní. Terebor zřejmě něco podobného čekal. Magický souboj, který mezi nimi proběhl, byl intenzivní, ale velmi krátký. Ignis neměla proti dračímu knížeti sebemenší šanci. Hrál si s ní. Nechal ji vzdorovat a postupně její moc dusil, dokud neskončila na kolenou, třesoucí se vysílením, se slzami vzteku a bezmoci v očích. Nakonec ji před zraky svých rytířů znásilnil.

Ze souboje se léčila skoro měsíc. Staraly se o ni mlčenlivé dívky s ustrašenýma očima, které jí odmítaly podat jakékoli informace o tom, kde je nebo co se s ní stane.

Jakmile se prvně postavila na rozklepané nohy, přišla pro ni kostnatá žena středního věku v upnutých černých šatech a rohatém čepci. Vyvedla ji z dračího zámku, a zatímco se procházely po udržované zahradě, hovořila.

Mluvila o tom, že Terebor je běs Ducha větru, sídlící na nejsilnějším známém vzdušném čarozdroji kontinentu. Po invazi jorrei a sarrei se rozhodl založit vlastní dynastii, jež by mohla konkurovat mladým rasám. Rytíři, které Ignis viděla v dračí síni, jsou Tereborovi potomci. Dívky, které o ni pečovaly, a všichni ostatní sloužící v zámku byli podrobení lidé. Stovky otroků, kteří se starali o chod a údržbu sídla i jeho okolí. Naopak všem vojákům v žilách kolovala démonická krev.

Terebor si své nevěsty vybíral velmi pečlivě. Každý rok vylétal ve své dračí podobě v noc Dakshá, křižoval nebe a nozdrami nasával pachy silných žen krácejících pod ním, dokud nenašel tu pravou. Tu pak odnesl do svého zámku, aby se stala jeho nevěstou a matkou dračích rytířů. Několikrát se mu poštětilo lapit grai, ale většinou ulovil lidské druidky. Ignis se měla stát jeho devatenáctou nevěstou.

Žena, která ji provázela, byla první z jeho lidských nevěst. Dala Tereborovi syna a dceru a jako jedna z mála oba porody přežila. Lidské ženy sice dokázaly počít a donosit graiské dítě, ale většina ho poté nedovedla přivést na svět. Žena o svém údělu mluvila apaticky, jako by se jí netýkal.

Dračí kníže dal nové nevěstě ještě týden, aby se vzpamatovala, a pak si pro ni přišel.

Navzdory předchozí zkušenosti se odmítla tupě podvolit. Znovu se mu postavila jako čarodějka, ale tentokrát její vzdor utnul hned na počátku. Běs stojící na vlastním zdroji ve svém sídle je prakticky všemocný. Když nepomohla magie, pokusila se mu vzdorovat fyzicky; tomu se Terebor jen smál.

Vzal si ji několikrát za sebou a sliboval jí silného potomka.

Uběhl rok a nic se nezměnilo. Terebor začal být při styku s ní agresivní a jeho nevěsty Ignis varovaly, že bude-li neplodná, při

příštím Dakshá ji před lovem další nevěsty roztrhá na kusy. Bylo jí to jedno. Smrt jí připadala jako vysvobození v porovnání s ponížením, v němž žila. Pak se ale stalo něco, co navždy změnilo její postavení v dračím zámku.

Do Tereborova panství vniklo několik bojovníků její urozené matky a pokusilo se ji osvobodit.

Šílený plán ztroskotal hned na začátku. Tereborovi synové graiské válečníky přemohli, pobili a jediného přeživšího odvěkli před dračího knížete. Terebor strašně zuřil, protože vetřelci při obraně zabili několik jeho potomků a další zranili. Dračí kníže roztrhal vetřelce Ignis před očima, načež se na ni vrhl a pářil se s ní ve své dračí podobě.

Léčila se z toho několik týdnů. Pak jí bylo dlouho zle, měla horečky, krvácela, blouznila, otekla a nakonec přišly ošklivé křečové záchvaty. Terebor předpokládal, že umírá, a tak si jí nevšímal. Ale ona neumřela. Ten stav postupně pominul a jí začalo růst břicho.

Za necelý rok po té události porodila vejce. Mělo velikost dětské hlavičky a perleťovou, kovovými šupinami pokrytou skořápku. Každou noc se jí pak v nočních můrách vracel Tereborův užaslý pohled přecházející do chamtivého uspokojení, když před ním ležela s roztaženými koleny a zkrvavenými stehny a v dlaních svírala ten drahocenný zárodek. Díval se na ni, po tváři se mu rozléval široký, děsivý škleb a ona pochopila, že ji už *nikdy* nenechá být. Natož uniknout. Čekalo ji doživotní peklo.

Za několik týdnů se z vejce vylíhlo větrné dráče — žádný kříženec, ale čistokrevný urozený grai.

Od té chvíle Terebor zahrnoval Ignis nebyvalou laskavostí a přinášel jí dary — pochoutky, krásné šaty, skvostné šperky. Dostala vlastní místnosti a služebné. Navštěvoval ji častěji než ostatní nevěsty a choval se k ní tak něžně, jako by jeho štedrá gesta neoplácela vytrvalou nenávistí.

Za další rok a půl snesla další třpytivé vejce.

Třetí těhotenství snášela nejhůř. Sotva se plazila, bylo jí strašně špatně a břicho se jí zvětšovalo víc než předtím. Uprostřed noci pozorovala na své kůži slabý svit zlatavých ornamentů.

Když si uvědomila, co to nejspíš znamená, cítila na svém srdci narůstající ledovou krustu. Tušila, že tentokrát neporodí větrné dráče, ale dědice viatáru, navíc s příměsí Tereborovy krve. Představa, že by se takový grai dostal do Tereborových spárů, ji doháněla k šílenství! Bylo to také poprvé, kdy pomýšlela na sebevraždu. Nakonec v ní ale zvítězilo odhodlání.

Nikdo neočekával, že by měla sílu na útěk, když jí v pohybu překáželo pokročilé těhotenství — a když se jí dostalo takových poct. Aby si šance zvýšila, posledních několik dní jen ležela a vzdychala. Terebor vyletěl na lov nové nevěsty a ona ucítila první stahy.

Otevírající se čarozdroje v ní probudily síly, o nichž neměla ani tušení. Mobilizovala v sobě všechno, co kdysi uměla. Proklouzla strážím, které ji považovaly za slabou ležící trosku, a zdolala všechny kouzelné hranice Tereborova sídla.

Překonala magmatické jezero, skaliska tak ostrá, že se o ně pořezal i vítr, bezdný kaňon obkružující celé panství, vstoupila do děsivé chodby přízraků a nakonec zabila strážce, hlídajícího její východ. Těhotná.

Vyběhla do chladného zimního rána, právě když vycházely stříbrné hvězdy Maintré.

Poté zavolala do Dakshá prosbu o pomoc. Síla jejího hlasu překvapila ji samotnou. Starý jazyk rezonoval půdou, skalami i vzduchem. A stejným způsobem jí někdo odpověděl.

Jakmile se jí ulevilo, vrátily se kontrakce. Porodila do hodiny.

Když se probrala k vědomí, ležela na zmrzlé zemi v kaluži zasklé krve a na její tělo padaly sněhové vločky. Zvedla se na loktech a v tenké sněhové pokrývce spatřila stopy, které mohly patřit jediné bytosti. Galaronne, vládkyni viatáru, její matce a zároveň přísězné paní. Tehdy zaklonila hlavu a poprvé po pěti letech se svobodně, zcela hrdla zasmála. Po tváři jí při tom stékaly slzy.

Nebeská Galaronne ji mohla zachránit, ale neudělala to. Bez výjimky dodržovala vlastní zákony — ochranu si zasloužil jen jeden dědic, a to ten nejperspektivnější. A v tuto chvíli jím už Arianné Ignis zjevně *nebyla*.

Ignis ten tichý vzkaz pochopila a přijala. Ucítila, jak se kolem ní vzdouvá pátá, smrtelníkům zakázaná energie života a smrti. Proudila do ní všemi smysly. Jako odměna za to, co udělala a co *hodlala* udělat.

Dál už utíkala jen proto, aby dala Galaronne čas smýt všechny stopy. Běžela zcela bezcílně. Neměla kde se před Tereborem skrýt. Svoboda, kterou po dlouhém věznění nabyla, byť jen na jeden jediný den, ji naplnila divokou energií. Jako by z ní veškerá únava a vyčerpání ze strádání, úniku i porodu stekly a zanechaly ji zdravou a silnou. Věděla, že jakmile pomine čas Dakshá, vyčerpání na ni opět dolehne a možná ji i zabije. Dřív, než to udělá Terebor. Tím spíš si vychutnávala poslední hodiny svobody. Utíkala zcela bez rozmyslu, prostě tam, kam se jí otevřela volná cesta. Dýchala chladivý vzduch, lehce probíhala zasněženým, třpytícím se lesem a nechala se hladit neviditelnými energetickými proudy vanoucími nejmagičtějším dnem v roce.

Dokud nenarazila na sarrei.



Když nyní stála proti Tereborovi a cítila jeho vztek skrývající se pod zlým úsměvem, pomyslela si, že zvolila dobře. Podala mu štihlou ruku a nechala se přitáhnout blíž. Cítila jeho horký, chvějící se dech. Jeho stisk *bolel*. Vzhledla k němu a poprvé za celou dobu, co mu patřila, neuhnula pohledem. Dnes se konečně mohla přestat skrývat. Nemohla se s ním vrátit a on ji nikdy nenechá uprchnout. Zbývalo tedy jediné — poskytnout Galaronne co nejlíc času.

Terebor temně zavrčel a dračí jezdcí, kteří stáli opodál, se přikrčili. „Ignis,“ promluvil šepotavým, drsným hlasem, „nezakrývám, žes na mě udělala dojem. Ještě nikdy nikdo z mého panství neutekl.

Překonalas všechny mé magické obrany, proklouzlas mezi mými strážemi a dostala se daleko od mých hranic. Jistě chápeš, že za svou neposlušnost musíš být potrestána.“

Ignis mlčela.

„Už své pochybení nikdy nezopakuješ, o to se postarám.“ Tereborův pohled sklouzl k jejím poškrábaným, zkrvaveným nohám. Ten náznak jí stačil. V duchu se ušklíbła, navenek nehnula brvou.

Terebor si všiml, že pochopila, a odkryl ostré bílé zuby v šeredném úsměvu. „Mohl bych to udělat tady na místě, má milá, ale nemůžu o takové představení připravit své ostatní nevěsty a děti. Všichni musí vidět důkaz toho, že já, Terebor Hromokrál, neodpouštím!“ Jak se přestával ovládat, začal se znovu přeměňovat v draka. Krk se mu prodloužil, ze zad vyrazily ostny a vyrostla blanitá křídla. Pak se Terebor zase vzpamatoval a stáhl se do lidské podoby. „Ale nejdřív,“ ztišil hlas, „mi povíš, *kde to je*.“

Ignis na něj mlčky hleděla.

Terebor zkrivil tvář zlostí, roztrásl se a stíkl jí krk. „Kde je to vejce?!“

„Rozbila jsem ho,“ vyrazila ze sebe přiškrceně.

„Lžeš!!!“ zařval větrný kníže nepřičetně, mrštil jí do sněhu a zařinčel. „Snažíš se mě obelstít, ty malá špinavá bestie, ale já to vejce dostanu! Ty sama mě k němu dovedeš! Nedokážeš si ani představit, *čím vším* tě můžu přinutit, abys začala zpívat!“

Terebor ztišil hlas a sklonil se nad ní. „Ale řekněme, že se můžeme domluvit na kompromisu, Ignis. Jistě chápeš, že tě nemůžu ponechat bez trestu. Ale mohu jej zmírnit. Místo obou nohou jen jedna. Možná jen chodidlo... A když mi hned teď prozradíš, kde je to vejce, dočkáš se znovu postu dračí královny.“

Terebor se napřímil a začal ji pomalu obcházet. „I přes svůj útěk jsi pro mne velmi důležitá. Jsi *vejconoška*. A prokázalas skutečně jedinečné schopnosti, když jsi překonala překážky, které dosud zastavily každého vetřelce i uprchlíka, aniž bych já osobně musel pohnout prstem. Uznej své pochybení, skoň se přede mnou a pros

mě o milost! Nejprve nyní a pak znovu před mými dětmi. Pověz, kde je *moje* vejce. A uvidíme, kam až ve svém odpuštění mohu zajít.“

Ignis se choulila ve sněhu do klubička, rychle dýchala a třeštila pohled před sebe. Srdce jí divoce bušilo, v tepnách pulzovala úzkost, ale v myšlenkách jí běžely desítky odporých vzpomínek na Tereborovo násilí. A to jí opět vrátilo rozvahu.

Postupně zklidnila dech, mrkáním rozehnala slzy, pak se opatrně zvedla na kolena a zůstala klečet s pokorně skloněnou hlavou. Sice to neviděla, ale cítila, jak se dračí kníže mírně usmál. Nezvedala zrak a čekala, až se zastaví těsně před ní. Čas Dakshá se chýlil ke konci. Vnímal, jak staré zdroje duní, bzučí a vibrují. Za několik málo okamžiků vyšlehnou v posledním, nejsilnějším záblesku a pak pohasnou.

V duchu se soustředila na dlouho nepoužívaná slova. Cítila kolem sebe vzdouvající se energie. Potřebovala Terebora zdržet ještě alespoň minutu. Věděla, že jestli to dokáže, Dakshá nabude nejvíce síly.

Uviděla před sebou naleštěné boty z hadí kůže. „Čekám, Ignis. Tvůj čas na rozmyšlenou uplynul.“

Zdvihla oči. Velké, hluboké jako vesmír. „Prosím tě o odpuštění, Terebore Hromokráli,“ zašeptala. Viděla, jak se běs samolibě usmál, podal jí ruku, tentokrát galantně, a vytáhl ji k sobě.

„Dobře, má drahá. A teď...“

Vtom zahřmělo. Ignis vzkřikla a vši silou Terebora koplá přímo do rozkroku.

Dračí kníže nevěřicně vyvalil bulvy, bolestně zařval a zkroutil se v nepoznané agonii. Jezdci netušili, co se stalo, jen viděli, jak se jejich pán ohýbá v pase s rukama zabořenýma do klína a dští nadávky. Než mu ale stihli vyrazit na pomoc, srazila je na zem tlaková vlna. Ignis zavlály vlasy v mocném poryvu větru, její tělo se vzneslo a rozzářilo, šaty a vlasy se vznítily a v jediném záblesku shořely. Na její kůži vzplanuly zlaté ornamenty a z holé hlavy vytryskly husté vlnící se kadeře připomínající tekuté zlato.

„Promlouvám k Duchu vzdušného čarozdroje, *raithá!*“ promlouvala podivným, rozdvojeným hlasem, který naplnil vzduch a otrásl

jím. „Volám Ducha ohně, *esthaiá!* Prosím Ducha země a skal, *dyrthaiá!* Žádám Ducha vodstev, *questdneiá!* A skláním se před Duchem viatáru, *inniraiá!!*“

Terebor se plazil sněhem stranou, vytřeštěné oči upřené na svou bývalou otrokyni. Z jejího těla se řinulo oslepující světlo. Magie ze všech volných čarodrojů v okolí odpovídala na Ignisino volání a hrozila obrovskou explozí.

„Pryč!“ chrčel Terebor ke svým synům a pokoušel se na sebe vzít dračí podobu. Bolest ho dosud ochromovala.

„Proklínám jorrei, kteří se ke mně otočili zády!“ pokračovala tím strašným hlasem Ignis. „Proklínám sarrei, kteří mi chtěli ublížit! Proklínám tebe, Terebore, který jsi nepoznal dceru rodu vznešenějšího, než je ten tvůj! Povolávám Duchy pěti čarodrojů, aby mi vrátily ztracenou svobodu! Nechť má krev vrátí Aithru do rukou těm, kterým po právu náleží!!!“

„Pryč!!“ zařval větrný kníže, jediným třesknutím se proměnil v draka, nabral na záda strnulé válečníky a plachtil pryč. Vzápětí se všechny nashromážděné energie smísily, uvolnily a explodovaly.

Sloup jasného světla vystřelil kolmo vzhůru a na okamžik na nebi zahořely stříbrné i krvavé hvězdy. Všude okolo se objevily postavy sarrei a jorrei. Pak se nebe otřásl a za doprovodu ohlušujících ran začaly hvězdy *padat*. Sarrei a jorrei křičeli hrůzou a prchali do všech stran. Jorreiským rytířům vzplanula křídla. Země mohutně zaúpěla a s každou padnoucí hvězdou se otřásla. Sníh v několika málo okamžicích roztál a naplnil vzduch horkou párou. Půda vzplanula, vítr hučel a kvílel. Zdroje naříkaly vyčerpáním, ale vydaly ze sebe na čarodějčin rozkaz poslední záchvěvy.

Pak Dakshá pominulo.

Ticho, které nastalo, přerušovalo jen jemné praskání dohořívajících kořenů ve vypáleném kráteru v místě, kde zemřela urozená Arianné Ignis, dcera Ducha viatáru Galaronne, jedna z posledních dědiček vymírajícího graiského kmene innirai.

ČÁST PRVNÍ

♦♦

ŘÍŠE SVĚTLA

Slunce slabě žhnulo na tmavě oranžovém nebi, vzduch byl studený a štiplavý. Na obzorech planula bledá světla ochranných krystalů. Přicházející noc zde nebudila takovou hrůzu jako venku ve Stínu, ale nějak instinktivně přesto přinášela touhu schovat se pod střechu a zatarasit dveře i okna. Červánky věštily další chladné dny, přestože jaro již dávno pokročilo. Veliká ocelová kola Stroje se neúnavně otáčela. Naplňovala okolní prostor svým věčným chroupavým lomozem, který obyvatelé jorreiské pevnosti Demnogon dávno nevnímali. Stroj, který obyčejně běžel hladce, vydával v jednom místě příšerný skřípot.

Vytáhlý, štíhlý chlapec s krátkými tmavě hnědými kudrnatými vlasy stál s hlavou nakloněnou a snažil se odhadnout, které z mnoha desítek kol ten protivný hluk způsobuje.

Po chvíli vyskočil jako kolouch, propletl se mezi řinčícími řetězy, uhnul několika lopatkám, které by ho snadno rozřízly vejpůl jako plát slaniny, a protočil se pod nebezpečnou soustavou sekáčů, které absolventi přezdívali *Zuby*. Pak se vztyčil, napočítal do tří a po hlavě skočil do spodního oddílu Stroje. Dopadl do parakotoulu, kterým se hbitě odkulil stranou, než ho přirazil k podlaze okovaný válec.

Ten nesl ve slovníku absolventů název *Těžká bota*.

Hoch se postavil a rozhlédl se kolem sebe. Stál v temné komoře se čtyřmi úzkými průlezy do sousedních oddělení. V jednom z nich v pravidelných intervalech syčely horké páry. V druhém a třetím o sebe cvakaly kovové čepele podobné obřím nůžkám. Ze čtvrtého se ozýval ten skřípot.

Jinoch prolezl otvorem a ocitl se na první z pěti otáčejících se plošin. Každá se točila jiným směrem a jinou rychlostí. Tady nehrozilo rozsekání, rozmačkání ani opaření. Plošiny měly jediný účel, dezorientovat. Kluk přeskákával na třetí plošinu. Jakmile se jí dotkl

nohou, roztočila se tak rychle, že se musel zachytit ocelového kruhu uprostřed, aby ho odstředivá síla neodhodila na zem. Při tom se nesnesitelně rozvrzala.

„Mám tě,“ zašklebil se a vytáhl z brašny u opasku otrískanou olejničku. Důkladně promastil všechny spoje, třebaže se plošina točila čím dál zběsileji. Ale konečně přestala vrzat.

Chlapec seskočil o jednu desku níž. Než se stačila pořádně roztočit, odrazil se, rukama se zavěsil za spodní příčku dřevěného žebříku a pružně se vytáhl. Pak zatřásl hlavou a chvíli počkal, až se s ním svět přestane houpat. Pomalu vylezl až nahoru a odsunul poklop. Vykoukl, uhnul kladivu, potom rychle vylezl a skulil se mimo dosah nebezpečné zbraně. Proběhl po kladině nad propastí s olejem a zhoupl se po laně na zem.

Po tváři se mu rozlil spokojený úsměv.

„Bastiene! Já tě *viděla!*“ Malá holčička s tmavě kaštanovými vlasy, velkýma čokoládovými očkami a hladkými zaoblenými tvářičkami na něj ukazovala žaluječím prstem.

„Ale no tak, Lil, vždyť víš, že to je jen jako,“ uklidňoval Bastien dívku. „Ty zbraně jsou tupý, kladiva měkčený, pára umělá a olej při cvičení studený. Je to jen trénink.“

„Hm,“ řekla nepřesvědčeně holčička.

„A slyšelas ten hrozný skřípot?“ pokračoval Bastien. „Přece bys ho nechtěla poslouchat celou noc.“

„No, to nechtěla,“ řekla rozumně holčička.

Zpoza Stroje vykoukla hlava dalšího chlapce, asi tak osmiletého, a zašklebila se. „Kecáš, Bastiene! Není to zapnutý na cvičení, ale naostro! To se *řekne!*“

„Ty jeden bonzáku!“ vyjel na chlapce vztekle Bastien.

„Bastiene!“ Po točitých schodech sestupovala velmi hezká paní s vysokým bílým čelem, tvrdou bradou, ale měkkýma očima. Byla oděna v těžkých modrých šatech lemovaných kožešinou a ozdobena safíry. Ve světlých vlasech zapletených do elegantního drdolu měla vetknuté vzácné modré perly pocházející z oceánu u Jižní

tvrze. Pečlivě zvolený úbor, účes a líčení, jakož i mírně napjatý výraz nenechával nikoho na pochybách, že očekává velmi vzácné hosty. „Jak to mluvíš s bratrem? Okamžitě se omluv!“

„Promiň, Danashi,“ řekl okamžitě Bastien.

„Matko, Bastien...“ začala natahovat holčička.

„To stačilo, Lillith,“ zarazila ji dáma přísně. „Chovejte se podle společenského stavu, do kterého všichni tři patříte. Chcete snad udělat otcí ostudu? Bastiene, už zase vypadáš, jako kdybys prolezl kanálem. Buď tak laskav a okamžitě se uprav. Ty také, Danashi! Od čeho máš na nose ty černé šmouhy? Lillith, jak to, že ještě nejsi uče-saná? Ihned se dejte do pořádku!“

„Ano, matko,“ zamumlali všichni tři sourozenci a vyběhli po schodech do hradu. Zdálo se, že ještě zaslechli matčino zaklení. Bastien si celkem přesně domyslel, že ho způsobil jejich neukázněný odchod. Ušklíbl se. Oba mladší sourozenci se celou cestu poštuchovali a strkali.

Bastien je nevnímal. Přemýšlel o tom, jestli přesvědčí otce, aby ho vzal s sebou.

Byl tak zamyšlený, že na chodbě vrazil do Felixe, nejstaršího bratra. Uhnul pohlavku a hlasitě se zasmál bratrově výhrůžce, že ho pověsí za uši do Stroje; Felix zezelenal, sotva se na Stroj byt jen podíval z okna svého pokoje.

Danash rozrazil dveře do jejich společného pokoje a vyvalil oči na oděv, který měl připravený na posteli. „Co to je?“ vykřikl pohoršeně, když vzal do ruky vyšivanou tuniku, kamaše, vysoké botky a kožešinou lemovaný zelený pláštík.

Bastien se sklonil k umyvadlu a začal si důkladně drbat obličej a krk.

„Chůvo! To snad nemyslíš vážně! Budu vypadat jako holka!“

„Mladý pán si na sebe oblékne, co jsem mu připravila, a pospíší si při tom,“ odušila vrásčitá stařena s jasnými očima a laskavým úsměvem. „Vaše matka si přeje, abyste panstvo uvítali, jak se sluší a patří. Jako děti pána jorreiských rytířů.“

„Chůvo!“

„Mladý pán poslechně, nebo na uvítání vůbec nepůjde.“

„Do háje, chůvo, vždyť přijedou celý Stříbrný trny! Proč nemůžu mít kroužkovici jako Bastien?!“

„Mladý pán je na kroužkovici ještě příliš malý, miláčku. Na Demnogonu se pro děti kroužkovice nepletou. A nebudeme klít, ano? Takže...“

„Já nejsem dítě!“ naježil se chlapec.

„Tak už dost, panáčku,“ změnila chůva tón. „Bud' se okamžitě převlečeš, nebo tě tu zamknu na dva západy a na průvod se budeš dívat tak nanejvýš z okna.“

Bastien se mlčky a s pobaveným úsměvem oblékal. Pomyslel si, že chůvina výhrůžka zní o dost realizovatelněji než Felixova. Bratříček také s tichým brbláním stáhl umazané nohavice i košili a se vzpurným výrazem se začal neopatrně cpát do připraveného oděvu.

„Jestli se ta tunika omylem roztrhne,“ varovala ho mimoděk chůva, „dostaneš Lillithinu, drahoušku. Ta růžová krajka ti bude slušet.“

Hošík jen zaskřípal zuby a dotáhl tkanice. Bastien i malá sestra už byli hotoví. Chůva si je všechny tři zálibně prohlédla. „Nu, podívejme, jak jste rozkošní.“ Ještě upravila mladšímu bratru košili, Bastienovi scísila tmavé kudrny z čela a sestře uhladila sukničku. „Tak utíkejte! Už jsou téměř u bran.“

„Chůvo!“ vzkřikli všichni tři polekaně. Jako velká voda se vyřítili chodbou ke schodišti a brali schody po třech. Sestřička se svýma krátkýma nožkami zůstala pozadu, a jak se je snažila dohnat, upadla a rozplácla se na dlažbě. Bastien se pro ni otočil dřív, než se stčila rozplakat, zvedl ji a hodil si ji na záda. Doběhl s ní na nádvoří právě ve chvíli, kdy se těžké kované brány otevíraly. Matka je sjela káravým pohledem, ale když první jezdci vklusali na nádvoří, stáli už všichni důstojně vedle ní.

Bastien jen těžko potlačoval vzrušení. Očima přejížděl vlající prapory se znakem stříbrného anděla na černém poli, které v rukou

nesly desítky mladých mužů s kamennými výrazy. Jeli na překrásných, obrovských koních s klenutými šíjemi, hustou spletenou hřívou a bohatými postroji. Na sobě nesli těžkou, kdysi krásnou zbroj, nyní však zaprášenou a na mnoha místech promáčknutou. Mnohý obličej hyzdily jizvy. Největší pozornost však přitahovaly jemné stříbrné linky ornamentů, které předním jezdcům bledě svítily na odhalené kůži. Vysokému jezdcovi vpředu pokrývaly celé tělo a planuly tak silně, že kolem něj vytvářely stříbřitou auru.

Mladíkům, kteří předjezdce následovali, zatím chyběla jak mohutná tělesná stavba typická pro jorreiské rytíře, tak stříbrné ornamenty. Byli to noví adepti rytířského řádu. Při výcviku a v následné službě říši získají obojí. *Uspějí-li.*

Klusali v trojstupe za rytíři. I oni si s sebou nesli první zranění — a první zkušenosti. Snažili se držet vzpřímeně a tvářit se, že je tíže zbroje nezmáhá, třebaže v ní cestovali několik týdnů. Ale v jejich ztrhaných obličejích se zračila únava. Oči některých z nich automaticky zalétaly směrem, odkud se ozýval pravidelný sípot Stroje. Pak se bez jediné emoce vracely zpět a zabodly se do zad jezdce před nimi.

První z rytířů seskočil z koně. Stanul před hradní paní, sňal helmici z hlavy a uklonil se. „Zdravím tě, má vzácná paní Walerino.“

„A já zdravím tebe, můj kníže Derekone,“ odpověděla kněžna s ladnou úklonou.

„Jak je možné, že jsi čím dál tím krásnější, má drahá,“ políbil jí ruku druhý rytíř, starší a prošedivělý, ale přesto vyzářující důstojnost. „Čas se tě snad vůbec nedotýká!“

„Mistře Jirro, tvá laskavost je známa po celém kraji,“ odpověděla Walerina. „Kapitáne Rafaeli, vítej v Demnogonu,“ kývla na dalšího muže.

„Děkuji, má paní. Skutečně, kníže Derekon je nejšťastnějším z nás.“

„Pánové, prosím, pokračujte do svých komnat, uvádíte mne do rozpaků. Komoři! Ujmi se hostů. Mají za sebou předlouhou pouť.“

Postupně sesedli všichni příchozí, odevzdali své koně podkonním a dle pokynů sluhů odcházeli do různých částí hradu. Čtyři děti stály potichu v řadě, dokud pan Derekon neuznal za vhodné je pozdravit. Zatímco starší hoši se udrželi a uklonili se dle etikety, dva malí sourozenci skočili otci kolem krku. Kníže Derekon se přestal mračit a po roce plném temnoty se volně zasmál. „Vy rošťáci jedni! Nezlobíte matku?“

„Nejen matku,“ povolila konečně tvář i paní Walerině. „Danash je noční můrou všech vychovatelů, Bastien každou chvíli uteče a přes můj výslovný zákaz prolézá Strojem! Felix se naopak nehne z knihovny a každý den poslouchám nářky jeho učitele šermu! Ještě že mám svou hodnou malou Lillith.“ Kněžnin výraz zněžněl. „Vítej doma, můj milý. Dny bez tvé přítomnosti jsou dlouhé a šeré. Jak si vedli mí milí synovci Peregrim a Rothar? Proč s vámi nepřijeli?“

„Oba jsou v pořádku, má drahá, neměj obavy. Zůstali v pevnostech, na velitelských postech. Tvá sestra na ně může být hrdá. Peregrim se snaží, ale ještě ho čeká dlouhá cesta. Však válka na východě hned tak neskončí, i když teď snad na nějakou dobu její řev utichne. Sedmikrálova vojska vyrvala z rukou té sběře všechny obsazené doly. Lidská vojska jsme rozprášili a všechny dílny opět uvedli do provozu. Musíme v okolí dlouhodobě posílit obranu. Dokud se ta situace nevyřeší, sečká na velicím postu samotný princ Azrael.“

„Zůstaneš tedy doma?“ Paní Walerina samou nadějí doširoka otevřela oči.

„Dva měsíce,“ odpověděl kníže. „Do příštích Dnů Maintré. Pokud Sedmikrál nepřikáže jinak.“

Paní Walerina vypadala, že už už něco řekne, ale nakonec se ovládla. „Využijme tedy času, který nám Sedmikrál poskytl.“



„Dokážeš vůbec pochopit, jak těžké to pro mne je?“ Paní Walerina stála zahalená jen v prostěradle a dívala se do temnoty venku. Noční